

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ. Όταν εκδίδεται από τη Διοίκηση πράξη βλαπτική, για τον ανάδοχο, αυτός οφείλει, επί ποινή απαραδέκτου, πρώτα να ακολουθήσει την προβλεπόμενη διαδικασία διοικητικής επίλυσης της διαφοράς και μόνο κατόπιν να ασκήσει προσφυγή στο αρμόδιο εφετείο, είτε κατά της πράξης στην οποία η διαδικασία αυτή κατέληξε είτε κατά της παράλειψης έκδοσής της. Η ίδια διαδικασία πρέπει να προηγείται και στην περίπτωση της αποζημιωτικής αγωγής, εφόσον με αυτήν επιδιώκεται η αποκατάσταση ζημίας του αναδόχου, ως συνέπεια της βλαπτικής γι' αυτόν πράξης ή παράλειψης της διοίκησης. Όταν όμως δεν πρόκειται περί βλαπτικής, για τον ανάδοχο πράξης της Διοίκησης, αλλά αντίθετα περί πράξεως, της οποίας αυτός επιδιώκει την υλοποίηση, όπως επί πράξεως της Διευθύνουσας Υπηρεσίας εγκριτικής του τελικού ή ενδιάμεσου λογαριασμού του έργου, η οποία αποτελεί την πιστοποίηση, για την πληρωμή του, τότε, στην περίπτωση, που στη συνέχεια η Διοίκηση αρνείται να ικανοποιήσει την απορρέουσα από την εν λόγω πράξη, απαίτησή του, το ένδικο βοήθημα με το οποίο ο ανάδοχος μπορεί να διεκδικήσει δικαστικά την καταβολή του σχετικού ποσού, είναι η ευθεία αγωγή για αποζημίωση, η οποία εκδικάζεται από το αρμόδιο εφετείο.

Ανάκληση πράξης της Διοίκησης δεν νοείται επί ιδιωτικών διαφορών, δεδομένου ότι επί ιδιωτικών συμβάσεων, όλες οι σχετικές μ' αυτήν αποφάσεις του εργοδότη ή του φορέα του έργου δεν έχουν διοικητικό χαρακτήρα, αλλά αποτελούν απλές μονομερείς δηλώσεις παράστασης ή βούλησης, που δεν έχουν έννομες συνέπειες ανατρέψιμες με ακυρωτική προσφυγή και πάσχουν, ενδεχομένως, ακυρότητα ή ακυρωσία κατά τις διατάξεις του ΑΚ, εάν παράγουν αποτελέσματα ως μονομερείς δικαιοπραξίες.

Με τη θέσπιση των διατάξεων του άρθ. 4 § 3 του ν. 3481/2006, ο νομοθέτης δεν θέλησε να ανατρέψει τα μέχρι τότε ισχύοντα, ότι δηλαδή απαιτείται η τήρηση της διοικητικής προδικασίας, σε κάθε περίπτωση, εφόσον προσβάλλεται με προσφυγή βλαπτική, για τον ανάδοχο πράξη ή παράλειψη της διευθύνουσας το έργο αρχής, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτά σωρεύεται και αγωγή, αλλά να καλύψει το απαράδεκτο των αγωγών, που δεν περιείχαν ακυρωτικό αίτημα και για τις συμβάσεις, που ήδη εκτελούνταν, ιδιαίτερα όταν με αυτές επιδιώκονταν η υλοποίηση εγκριτικής πράξης της Διοίκησης, αφού πρόκειται για γεγονός, που δεν δημιουργεί διαφωνία μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών, ούτε υπάρχει πράξη ή παράλειψη βλαπτική των συμφερόντων του αναδόχου.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 10/2016 ΠΛΗΡΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Πρόεδρος: **Βασιλική Θάνου - Χριστοφίλου.**

Εισηγητής: **Χαράλαμπος Μαχαίρας.**

Δικηγόροι: **Παντ. Μήτσης, Ιορδ. Καλαφάτης.**

Με την υπ' αριθ. 1854/2013 ομόφωνη απόφαση του Α2 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου παραπέμφθηκε στην πλήρη Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 563 § 2 περ. β' ΚΠολΔ και 23 § 2 εδ. γ' του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων (ν. 1756/1988) ο

πρώτος από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης, της από 29.4.2011 αίτησης της ανώνυμης τεχνικής εταιρείας με την επωνυμία «...» για αναίρεση της υπ' αριθμ. 2/2010 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας, η οποία έκρινε επί της από 24.12.2008 και υπ' αριθ. καταθ. 131/31.12.2008 αγωγής της αναιρεσείδουσας κατά του αναιρεσιβλήτου και με τον οποίο λόγο προβάλλεται, εκτός των άλλων, η αιτίαση ότι το Εφετείο εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 12 και 13 § 3 εδαφ. α' ν. 1418/1984, με το να απορρίψει αγωγή της αναιρεσείδουσας ως απαράδεκτης, λόγω μη τήρησης της ενδικοφανούς προσφυγής του άρθρου 12 ν. 1418/1984, ενώ οι παραπάνω κανόνες, τους οποίους εφάρμοσε (άρθρο 12 και 13 § 3 εδαφ. α' ν. 1418/1984) δεν έπρεπε να εφαρμοστούν στη συγκεκριμένη περίπτωση, επειδή η τήρηση της προδικασίας αυτής, δεν ήταν αναγκαία, λόγω αυτοδίκαιης έγκρισης τους 7ου λογαριασμού - πιστοποίησης που η αναιρεσείδουσα υπέβαλε στη διευθύνουσα υπηρεσία της αναιρεσιβλήτης, μετά την άπρακτη πάροδο μηνός από την υποβολή της. Ειδικότερα, παραπέμπεται στην παρούσα πλήρη Ολομέλεια, με την προαναφερόμενη απόφαση, το ζήτημα αν η άπρακτη παρέλευση δύο μηνών από την υποβολή του τελικού λογαριασμού πιστοποίησης προς έγκριση στη Διευθύνουσα Υπηρεσία του φορέα κατασκευής δημόσιου έργου συνεπάγεται υπό το καθεστώς του π.δ. 609/1985 τη σιωπηρή (αυτοδίκαιη, πλασματική) έγκριση του οικείου λογαριασμού, και μάλιστα ανεξάρτητα από το αν συντρέχουν ή όχι όλα τα αναγκαία για τη σύννομη κατάρτιση του στοιχείου, καθόσον το ζήτημα τούτο είναι γενικότερου ενδιαφέροντος, αλλά και για την εξασφάλιση της ενότητας της νομολογίας, με δεδομένο ότι αμφισβητείται ήδη νομολογιακά αν συνιστά πλασματική αποδοχή με αντίστοιχη διαπλαστική ενέργεια η άπρακτη πάροδος προθεσμίας, που έχει ταχθεί για τη ρύθμιση ορισμένης σχέσεως, με την έκδοση προς το σκοπό αυτό σχετικής πράξεως, και επομένως αμφισβητείται έτσι και η δυνατότητα σιωπηρής (αυτοδίκαιης) εγκρίσεως του λογαριασμού πιστοποίησης. Η υπόθεση νόμιμα φέρεται προς συζήτηση με την από 26.3.2015 κλήση της αναιρεσείδουσας.

Σύμφωνα με το άρθρο 12 § 1 του ν. 1418/1984 όπως ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 3 του ν. 2940/2001 ορίζεται ότι: «Κατά των πράξεων ή παραλείψεων της διευθύνουσας υπηρεσίας, που προσβάλλουν έννομο συμφέρον του αναδόχου, χωρεί ένσταση, που ασκείται με κατάθεση στη διευθύνουσα υπηρεσία. Η ένσταση, κατά των πράξεων, ασκείται μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δεκαπέντε ημερών, από την κοινοποίηση της πράξης, εκτός αν σε ειδικές περιπτώσεις ορίζεται διαφορετικά στο νόμο αυτόν ή στα προεδρικά διατάγματα, που εκδίδονται με εξουσιοδότησή του. Η ένσταση, κατά των παραλείψεων, ασκείται το αργότερο μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δεκαπέντε ημερών από την απόρριψη εκ μέρους της διευθύνουσας υπηρεσίας των αιτημάτων του αναδόχου, που υποβάλλονται μαζί με την τελική επιμέτρηση, που αναφέρεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 11». Εξ άλλου από το άρθρο 13 του ίδιου νόμου, όπως αυτό ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 3 § 3 του ν. 2940/2001 και πριν από την αντικατάστασή από την § 1 του άρθρου 4 του ν. 3481/2006, οριζόταν τα εξής: «1. Κάθε διαφορά μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών, που προκύπτει από τη σύμβαση κατασκευής δημοσίου έργου επιλύεται με προσφυγή στο αρμόδιο δικαστήριο, κατά τις διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας ή του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, με την επιφύλαξη των επόμενων παραγράφων. 2. Αρμόδιο δικαστήριο, για την εκδίκαση των διαφορών αυτών

είναι το διοικητικό ή πολιτικό εφετείο της περιφέρειας, στην οποία εκτελείται το έργο. Παρέκταση αρμοδιότητας δεν επιτρέπεται ... 3. Της προσφυγής στο εφετείο προηγείται υποχρεωτικά αίτηση θεραπείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του προηγούμενου άρθρου, διαφορετικά η προσφυγή κηρύσσεται απαράδεκτη. Η προσφυγή στο εφετείο ασκείται μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δύο μηνών από την κοινοποίηση της απόφασης, που εκδόθηκε στην αίτηση θεραπείας ή από τη λήξη της τρίμηνης προθεσμίας της παραγράφου 7 του προηγούμενου άρθρου ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 5 § 8 του ν. 1418/1984 και 40 § 7 του π.δ. 609/1985 προκύπτει, ότι προϋπόθεση για την τμηματική πληρωμή του αναδόχου αποτελεί η εκτέλεση των αντίστοιχων εργασιών από τον ανάδοχο και η νομότυπη υποβολή από αυτόν του οικείου λογαριασμού προς έλεγχο, ενδεχομένως διόρθωση και έγκριση από τη διευθύνουσα υπηρεσία ο εγκεκριμένος δε λογαριασμός αποτελεί την πιστοποίηση, για την πληρωμή του αναδόχου. Αν η διευθύνουσα υπηρεσία δεν επιστρέψει τους λογαριασμούς προς διόρθωση, αλλά και δεν τους εγκρίνει, δεν στερείται ο ανάδοχος του δικαιώματος να πληρωθεί για τις εργασίες που εξετέλεσε. Πρέπει προς τούτο να υποβάλει ένσταση, κατά της παραλείψεως της διευθύνουσας υπηρεσίας να εγκρίνει τους λογαριασμούς και σε περίπτωση απορρίψεως της ενστάσεως, να ασκήσει αίτηση θεραπείας, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο άρθρο 12 του ν. 1418/1984. Ειδικότερα από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι, όταν εκδίδεται από τη διοίκηση πράξη βλαπτική, για τον ανάδοχο δημοσίου έργου, αυτός οφείλει, επί ποινή απαραδέκτου, πρώτα να ακολουθήσει την προβλεπόμενη διαδικασία διοικητικής επιλύσεως της διαφοράς και μόνο κατόπιν να ασκήσει προσφυγή στο αρμόδιο εφετείο, είτε κατά της πράξεως στην οποία η διαδικασία αυτή κατέληξε είτε κατά της παραλείψεως εκδόσεώς της, αφού έτσι ανακύπτει διαφωνία. Η ίδια διαδικασία πρέπει να προηγείται και στην περίπτωση της αποζημιωτικής αγωγής, εφόσον με αυτήν επιδιώκεται η αποκατάσταση ζημίας του αναδόχου, ως συνέπεια της βλαπτικής γι' αυτόν πράξης ή παράλειψης της διοίκησης, αφού και στη περίπτωση αυτή πρέπει να προηγηθεί η ακύρωση [με προσφυγή] της υπαρκτής ατομικής διοικητικής πράξης. Όταν όμως δεν πρόκειται περί βλαπτικής, για τον ανάδοχο πράξεως της διοικήσεως, αλλά αντίθετα περί πράξεως, της οποίας αυτός επιδιώκει την υλοποίηση, όπως επί πράξεως της Διευθύνουσας Υπηρεσίας εγκριτικής του τελικού ή ενδιάμεσου λογαριασμού του έργου, η οποία αποτελεί την πιστοποίηση, για την πληρωμή του, τότε, στην περίπτωση, που στη συνέχεια η Διοίκηση αρνείται να ικανοποιήσει την απορρέουσα από την εν λόγω πράξη, απαίτησή του, το ένδικο βοήθημα με το οποίο ο ανάδοχος μπορεί να διεκδικήσει δικαστικά την καταβολή του σχετικού ποσού, είναι η ευθεία αγωγή για αποζημίωση, η οποία εκδικάζεται από το αρμόδιο εφετείο.

Περαιτέρω, ενόψει της ανάγκης ταχείας περατώσεως των δημόσιων έργων και της άνευ καθυστερήσεως πληρωμής του αναδόχου παρέπεται ότι, με την άπρακτη πάροδο των ανωτέρω προθεσμιών, ο υποβληθείς λογαριασμός θεωρείται αυτοδικαίως, έκτοτε εγκεκριμένος, με συνέπεια τυχόν μεταγενέστερη έγκρισή τους να είναι τυπική και να επιβεβαιώνει, απλώς, την προηγούμενη αυτοδίκαιη έγκρισή του (ΣτΕ 1674/1997, 4452/2001, 619/2003, 377/2006). Ανάκληση της άνω πράξεως δεν νοείται, δεδομένου ότι επί ιδιωτικών συμβάσεων, όλες οι σχετικές μ' αυτήν αποφάσεις του εργοδότη ή του φορέα του έργου δεν έχουν διοικητικό χαρακτήρα, αλλά αποτελούν απλές

μονομερείς δηλώσεις παραστάσεως ή βουλήσεως, που δεν έχουν έννομες συνέπειες ανατρέψιμες με ακυρωτική προσφυγή και πάσχουν, ενδεχομένως, ακυρότητα ή ακυρωσία κατά τις διατάξεις του ΑΚ, εάν παράγουν αποτελέσματα ως μονομερείς δικαιοπράξεις.

Με τη διάταξη δε της § 14 του άρθρου 41 του ν. 3316/2005, ορίσθηκε ότι, για τη δικαστική επίλυση των διαφορών, που προκύπτουν μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών, κατά την εκτέλεση των συμβάσεων του άρθρου 1 εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις του άρθρου 13 του ν. 1418/1984, όπως ισχύουν κάθε φορά. Στη συνέχεια με τη διάταξη του άρθρου 4 § 3 του ν. 3481/2006 προστέθηκε στην § 1 του άρθρου 13 του ν. 1418/1984 εδάφιο στο οποίο ορίζεται ότι: «η κατά τον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας διάκριση μεταξύ των ενδίκων βοηθημάτων της προσφυγής και της αγωγής (άρθρα 63 και 71) ισχύει και στις διαφορές του παρόντος νόμου», ενώ στο τέλος της παραγράφου 3 του άρθρου 13 του ν. 1418/1984 προστέθηκε εδάφιο, ως ακολούθως: «Δεν απαιτείται η τήρηση ενδικοφανούς προδικασίας στις περιπτώσεις, που ασκείται από τον ενδιαφερόμενο αγωγή, στο δικόγραφο της οποίας δεν σωρεύεται αίτημα ακύρωσης ή τροποποίησης διοικητικής πράξης ή παράλειψης». Με τη θέσπιση των ανωτέρω διατάξεων [αρχικών και μεταγενέστερων], που έχουν εφαρμογή σε κάθε σύμβαση δημόσιου έργου, που καταρτίζεται και εκτελείται ή εκτελέσθηκε, μετά την έναρξη εφαρμογής του [28.2.1984], ο νομοθέτης δεν θέλησε να ανατρέψει τα μέχρι τότε ισχύοντα, ότι δηλαδή απαιτείται η τήρηση της διοικητικής προδικασίας, σε κάθε περίπτωση, εφόσον προσβάλλεται με προσφυγή βλαπτική, για τον ανάδοχο, πράξη ή παράλειψη της διευθύνουσας το έργο αρχής, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτά σωρεύεται και αγωγή [καταψηφιστική ή αναγνωριστική], αλλά να καλύψει το απαράδεκτο των αγωγών, που δεν περιείχαν ακυρωτικό αίτημα και για τις συμβάσεις, που ήδη εκτελούνταν, κατά τον χρόνο έναρξης ισχύος των τροποποιητικών πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 1418/84, ιδιαίτερα όταν με αυτές επιδιώκονταν η υλοποίηση εγκριτικής πράξης της διοίκησης, αφού πρόκειται για γεγονός, που δεν δημιουργεί διαφωνία μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών, ούτε υπάρχει πράξη ή παράλειψη βλαπτική των συμφερόντων του αναδόχου. Τέλος σε περίπτωση απόρριψης της προσφυγής-αγωγής, λόγω μη τήρησης της ανωτέρω προδικασίας, η απόφαση του Εφετείου υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, [που περιλαμβάνεται μεταξύ των περιοριστικά αναφερόμενων λόγων αναίρεσης στην § 6 του άρθρου 13 του ν. 1418/1984], αφού οι ανωτέρω διατάξεις, παρά την προβλεπόμενη κύρωση του «απαράδεκτου», αν δεν τηρήθηκε η διοικητική διαδικασία είναι και ουσιαστικού δικαίου, καθόσον η μη τήρηση αυτών συνεπάγεται την ουσιαστική απώλεια του άξιου δικαστικής προστασίας με προσφυγή -αγωγή ιδιωτικού δικαιώματος (ΑΠ 570/2014, ΑΠ 653/2010).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα διαδικαστικά έγγραφα, τα οποία παραδεκτως επισκοπούνται από τον Άρειο Πάγο (ΚΠολΔ 561 § 2), με την προσβαλλόμενη απόφαση το Εφετείο δέχθηκε μεταξύ άλλων τα ακόλουθα: «Η ενάγουσα, η οποία ανέλαβε την κατασκευή του έργου "Εξωτερικό Υδραγωγείο - Επέκταση Εσωτερικού Δικτύου Ύδρευσης ...", στις 25.11.1997 συνέταξε τον 6ο λογαριασμό, για την πληρωμή των αναφερόμενων σ' αυτόν εργασιών του παραπάνω έργου, ποσού 5.624.465 δρχ. χωρίς Φ.Π.Α., τον οποίο όμως δεν υπέβαλε νομοτύπως προς έγκριση στην εναγομένη,... Παρά ταύτα, με το υπ' αριθ. .../14.2.2000 έγγραφο της

κάλεσε την εναγομένη να προβεί στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του έργου καθώς και στην εξόφληση του προαναφερθέντος βου λογαριασμού... Στη συνέχεια, αφού προσκομίσθηκε από την ενάγουσα η από 30.11.2000 τελική επιμέτρηση, προέβη η εναγομένη στις 26.11.2002 ταυτοχρόνως στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του έργου, η δε ενάγουσα με το υπ' αριθ. πρωτ. .../28.11.2002 έγγραφο της υπέβαλε την 7η πιστοποίηση, με την οποία ζητούσε την εξόφληση του βου λογαριασμού μετά του αναλογούντος ΦΠΑ, συνολικού ποσού 6.636.869 δρχ., καθώς και την καταβολή νόμιμων τόκων υπερημερίας από τον Ιανουάριο 1996, ποσού 8.812.488 δρχ. Η εναγομένη με το υπ' αριθ. πρωτ. .../24.12.2002 έγγραφο της επέστρεψε στην ενάγουσα ως απαράδεκτη την 7η πιστοποίηση, διότι η τελευταία δεν προσκόμισε τα προβλεπόμενα από τη σχετική νομοθεσία έγγραφα και παραστατικά στοιχεία [τιμολόγιο (για την καταβολή του ΦΠΑ), βεβαίωση ΙΚΑ, προκαταβολή φόρου, κρατήσεις υπέρ τρίτων, ΤΣΜΕΔΕ κ.λπ.] και την κάλεσε να τα προσκομίσει, προκειμένου να προβεί στην εξόφληση της 6ης και τελευταίας πιστοποίησης του έργου. Η ανωτέρω πράξη της εναγομένης - διευθύνουσας υπηρεσίας, με την οποία επιστράφηκε στην ενάγουσα η 7η πιστοποίηση για συμπλήρωση των συνοδευόντων αυτήν δικαιολογητικών, αρνούμενη την πληρωμή του παραπάνω λογαριασμού, έχει εκτελεστό χαρακτήρα και ως βλαπτική των εννόμων συμφερόντων της ενάγουσας ήταν προσβλητή με τα ενδικοφανή μέσα του άρθρου 12 του ν. 1418/1984». Με βάση τις παραδοχές αυτές έκρινε το Εφετείο ότι η ενάγουσα (ήδη αναιρεσείουσα) δεν τήρησε την προβλεπόμενη από την άνω διάταξη διοικητική προδικασία και απέρριψε κατόπιν αυτού την αγωγή ως απαράδεκτη, κατ' άρθρο 13 § 3 ν. 1418/1984, λόγω μη τηρήσεως της σχετικής προδικασίας.

Με τον παραπεμφθέντα λόγο αναιρεσεως η αναιρεσείουσα επικαλείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, απορρίπτοντας την ένδικη αγωγή της λόγω μη τηρήσεως της ενδικοφανούς προδικασίας των άρθρων 12 και 13 ν. 1418/1984, παραβίασε τους κανόνες των άρθρων αυτών, οι οποίοι στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έπρεπε να εφαρμοσθούν, επειδή η προβλεπόμενη από τα άρθρα αυτά προδικασία δεν ήταν αναγκαία, αφενός μεν, λόγω του ότι ο τελικός λογαριασμός πιστοποίησης που υπέβαλε στη διευθύνουσα υπηρεσία είχε αυτοδικαίως εγκριθεί λόγω παρόδου απράκτου της προθεσμίας εκ μέρους της Διοικήσεως, ήτοι μετά την άπρακτη πάροδο δύο μηνών από την υποβολή του, αφετέρου δε διότι η ένδικη αγωγή δεν περιείχε ακυρωτικό αίτημα σχετικής πράξης της Διοίκησης και θα έπρεπε να κρίνει παραδεκτή και νόμιμη την αγωγή, υποπίπτοντας έτσι στην από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια. Σύμφωνα, όμως, με όσα προηγουμένως αναπτύχθηκαν και ιδία της ανάγκης να αποφεύγονται οι άσκοπες παρατάσεις εκτέλεσης των δημοσίων έργων με συνέπεια την αδικαιολόγητη αναθεώρηση των τιμών, που προσαυξάνουν ανεπίτρεπτα το κόστος της κατασκευής τους, καθώς και των αρχών της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, που πρέπει να διέπουν τη συμβατική σχέση μεταξύ του αναδόχου και του κυρίου του έργου, η άπρακτη παρέλευση του διμήνου από την υποβολή του τελικού λογαριασμού πιστοποίησης που υπέβαλλε στην διευθύνουσα υπηρεσία προς έγκριση στην Προϊσταμένη Αρχή του φορέα κατασκευής του έργου, συνεπάγεται, υπό το καθεστώς του π.δ/τος 609/1985 τη σιωπηρή (αυτοδίκαιη, πλασματική) έγκρισή του, ανεξάρτητα από το αν συντρέχουν ή όχι όλα τα αναγκαία για τη σύννομη κατάρτισή του στοιχεία, ήτοι αν αφορά εργασίες που εκτελέστηκαν ήδη κατά την σύνταξη και υποβολή του

στην προϋσταμένη αρχή (ΟΛΑΠ 15/2015). Περαιτέρω δε, η εν λόγω αγωγή της αναιρεσεύουσας κατά του αναιρεσίβλητου ΝΠΙΔ με την επωνυμία «Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης και Αποχέτευσης ...», ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου Κοζάνης, δεν περιέχει ούτε ακυρωτικό αίτημα πράξης της διοίκησης, όπως δέχεται και η προσβαλλόμενη (σ. 4 αυτής), αλλά μόνον αίτημα καταβολής των εν αυτή αναφερομένων χρηματικών ποσών και λογαριασμών, ως και αίτημα για χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που η αναιρεσεύουσα και ενάγουσα υπέστη από την παράνομη συμπεριφορά του αναιρεσίβλητου εναγομένου. Συνακόλουθα, δεν ήταν προϋπόθεση της παραδεκτής άσκησης της υπό κρίση αγωγής της αναιρεσεύουσας η τήρηση της ενδικοφανούς προδικασίας του άρθρου 12 ν. 1418/1984, ένεκα της αυτοδίκαιης έγκρισης του 7ου λογαριασμού - πιστοποίησης από 29.12.2002.

Με την κρίση του όμως αυτή το Εφετείο κρίνοντας ως ανωτέρω, παραβίασε τις προαναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, των άρθρων 12 και 13 § 3 εδαφ. α' ν. 1418/1984, υπό το καθεστώς του ΠΔ 609/1985 και υπέπεσε στην εκ του αρ. 1, του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια. Επομένως, ο πρώτος λόγος της από 29.4.2011 αίτησης αναίρεσης, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ο οποίος παραπέμφθηκε στην πλήρη Ολομέλεια με την υπ' αριθ. 1854/2013 απόφαση του Α2 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός.